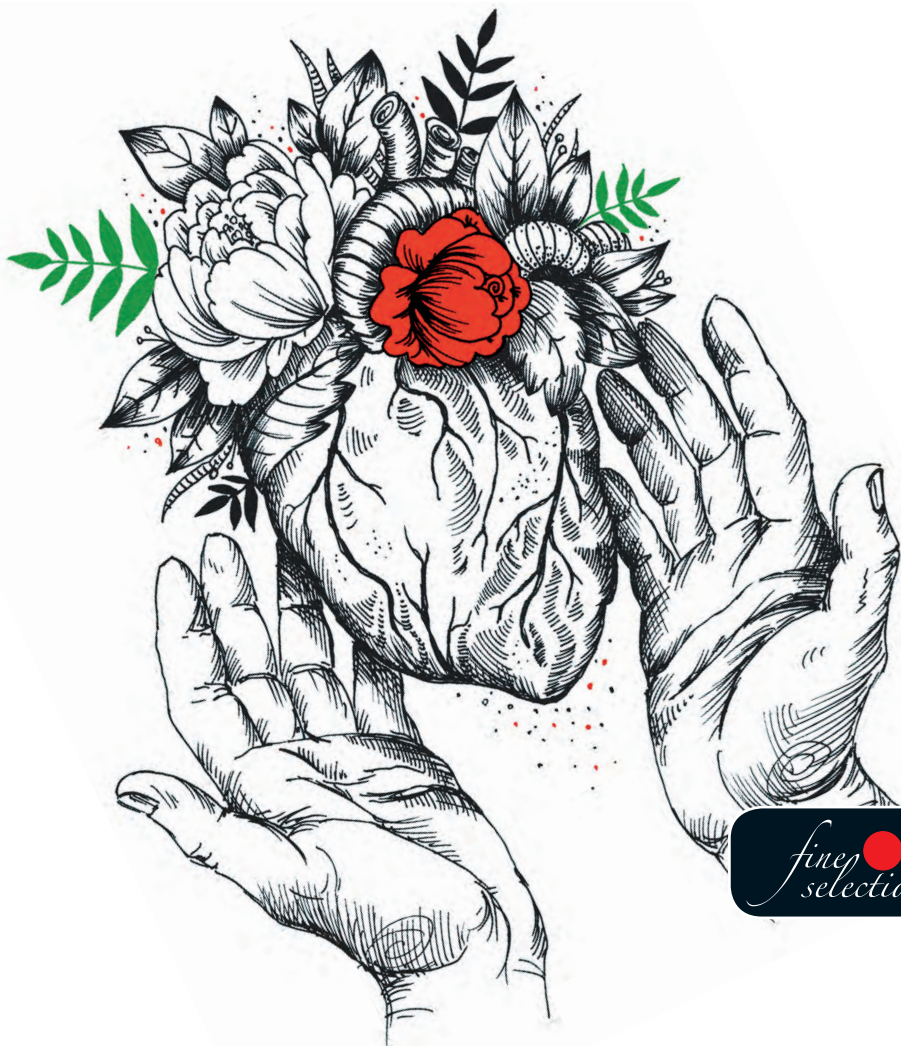

Érints meg!

...lelki cseppek
hétköznapiakra!

Érints meg!

...lelki cseppek
hétköznapiakra!

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2017

Tartalom

I. RÉSZ – A FANTÁZIA SZÁRNYAIN

On Sai	<i>Utálom a hétfőt</i>	7
Sebestyén Kinga	<i>Azok, akik vagyunk</i>	35
Nyíró Szabina	<i>Kristálykastély</i>	59
Róbert Katalin	<i>Holdvilág piknik</i>	79
V. K. Bellone	<i>Tajték</i>	101
Csikász Luca	<i>Lélekbe vésve</i>	121
Kiscsatári Zsófia	<i>Éjjél</i>	143
Kemese Fanni	<i>Emléket a fejedből</i>	159

II. RÉSZ – ÉLETED ÉLETEM

Helena Silence	<i>Álmomban, egy életben</i>	183
Eszes Rita	<i>Ajtók</i>	209
Istók Anna	<i>Frissen pigmentált bűneink</i>	229

Novák Vica	<i>(Át)hangolókulcsok</i>	235
Itvás Éva	<i>A filmrajongó lány különös betegsége</i>	263
Rácz-Stefán Tibor	<i>Ó, Rómeó!</i>	283
Miklóssy Niki	<i>Merülés</i>	305
Nagy Roxána	<i>Zsongás</i>	321
Misz Anna	<i>Színtheória</i>	345

I. rész

A fantázia szárnyain

– Fantasy és misztikus-romantikus novellák –

ON SAI

Utálom a hétfőt

A ZT HISZEM, SEMMIT NEM UTÁLOK JOBBAN, mint hajnali négykor hívást kapni, hogy Gabriel arkangyal tajcsiedzést tart a Margitszigeten.

Hétfőn! Könyörgöm... Ez annyira döbbenetes.

Ki se nyitottam a szemem, csak bal kezemmel undorodva odartartottam a mobilt a fülemhez, a jobbal pedig kisimítottam az arcomból a raszta hajamat, amit jobb körökben dreadlocknak hívnak, rosszabban – angyalok között – koszkukacnak.

Egyáltalán! Mit keres Gabriel Budapesten?

– Hol vagy, te szerencsétlen?! – suttogta emelt hangon a telefonba Sushi, akit igazából Sirushinak hívnak, de pár éve átkereszteltem, mert a perzsa szavak már annyira bénán hangzanak. Valaha a bejelentések angyala volt – még a netkorszak előtt –, így aztán ezt az ordítva suttogós trükköt még hajnali négykor is könnyedén produkálta.

– Az ágyamban. Alsom – dörmögtem. Meg se próbáltam kiszabadítani magam a fekete ágyneműből, ami a derekamra csavarodott. – A napi nyolc óra alvás istenadta jogom.

– Nincs is szükséged alvásra! Nefilim vagy, te szerencsétlen! – felelte ingerülten.

– Tizenhét évig ember voltam – morogtam.

A nefilimek angyaloktól vagy démonoktól származnak, na, nem úgy, mivel ezeknek nincs nemzőszervük. Ha az emberek szex közben behívják az elméjükbe a transzcendenst, mert az ágyban pont Isten jár a fejükben (ha engem kérdeztek, azért ez nem normális dolog), vagy pont ellenkezőleg, mondjuk sátánista szertartásokat végeznek egy oltáron (na, ez se az), akkor az *odaát* is részt vesz az egyesülésben, és a baba *több* lesz.

Az élet persze félig túlvilági lélekkel is szívás volt.

Amíg éltem, mindig éreztem, hogy más vagyok, és soha nem táltam a helyem. Amikor eljött a vég, gyanútlanul meghaltam a pestisjárványban – ironikus módon nem a betegségben, hanem egy támadásban. A halálom után meg nefilimmé váltam. Ez a rossz hír.

A jó, hogy nekem – az angyalokkal ellentétben – van még farkam. Szerintem ez roppant fontos dolog egy férfi életében.

Épp a kedvenc testrészemen merengtem, amikor ingerült morgást hallottam a mobilból. Néha nem tudom, miért pont az angyali csapatba álltam be, fogadjunk, a démonok nem hívogatnának hajnalban.

– Nem érdekel a nemzőszerved! – Az angyalok időnként megláták a gondolatokat telefonon át is. – Négyszáz éve meghaltál! Próbáld végre felfogni!

A hangjába valami mélyebb, fenyegető zöngé vegyült. Hallottam, ahogy a háttérben aggódva elhallgatnak a madarak.

Tényleg fel kéne kelnem, különben képes idejönni, de nem bírtam kinyitni a szemem. Gabriel százötven éve dühös rám. Akar a halál találkozni vele reggeli előtt.

– Gabriel állandóan megszívát...

– Mi? – Sushi nem értette a szót. – Minek veszed át a kortárs szlenget, alig harminc év, és kihal a nyelvből. Nem képzeled, hogy

megtanulom arra a kis időre? Különben meg az, hogy Hasfelmetsző Jack védelmét rád bízta, igazán megtiszteltetés volt.

Akaratlanul is erősebben markoltam a telefont, a kezemben megreccsent a műanyag borítás.

Az őrangyalok habfehér lelkét persze védeni kell, ők a szenteket és jókat kapják, úgyis nagy meló a démonoktól megvédeni őket. Míg a magamfajta a hétköznapi emberekkel bajlódik, vagy épp a rohadékokkal, persze láthatatlanul. A gonoszoknak is jár jóra kísértő nefilim, hátha megváltoznak.

Hasfelmetsző Jack... őt nekem kellett segítenem. Az áldozatok őrangyalai azóta sem állnak szóba velem.

De nem ez a legrosszabb... Hanem végignézni a gyilkosságokat úgy, hogy nem avatkozatsz bele, csak láthatatlanul a fülébe suttozva győzködheted azt a rohadt tetűt, mert őt kell segítened, aztán segíted a menekülésben is. Apró szerencsék, ügyes elvegyülés, vigyázni a lépteit... A „főnökség” szerint senki nem halhat meg gonoszként, nem veszhet el a lelke. Reggelente, amikor tükörbe néztem, megfordult a gyomrom. Jack amúgy a végén megtért.

Azóta főleg gyilkosokat kapok.

Legutóbb egy francia terrorista jutott, és én meguntam, hogy a sötét nefilime azon röhögött, hogy ő azért akarja életben tartani, hogy minél több robbantást elvégezzen, én meg azért, hátha az édes kis lelke végül a miénk lesz. Nos, fogalmazzunk úgy, hogy nem vittem el az „év őrangyala” címet...

Szegényke, épp egy üres focistadionba rakott bombákat, várva a meccset, amikor a fejére szakadt egy meglazult lámpatest... Tehetek róla, hogy épp odakint verekedtem a sötét nefilimjével?

Egyikünk se ért rá megmenteni.

Pech.

Utána Gabriel majdnem kicsinált. Szerinte nem volt jogom beavatkozni az emberek sorsába, és ha annak a tetűnek lett volna még tíz éve, akkor biztosan megbánja a bűneit, és a halhatatlan lelke nem kárhozik el...

A tudósok az Alpokban szeizmikus rengésnek hitték Gabriel po-fonjait. Michael arkangyal húzott ki a lavina alól. Mondjuk, ő se si-etett, csak két nap múlva ásott ki a hóból, de legalább kaptam há-rom hónap szabadságot. Azonnal megpattantam Budapestre. Itt év-tizedek óta nem volt terrorizmus, rendesebb háború sem. Legföljebb a jegyellenőrök néztek csúnyán rám.

Sushi is érezhette, hogy nem kellett volna felhozni a témát, mert elhallgatott.

Újra megmarkoltam a telefont, de most azért, hogy kinyomjam. Egész életemben idegen voltam az emberek között, valaki, aki más, és úgy tűnik, ez a halálom után se változott.

Mit mondjak? Leszarom.

– Figyelj – sóhajtott Sushi –, Gabriel most nem egy tömeggyil-kost bíz rád, sőt! Imádni fogod ezt a munkát, pont neked való. Kelj már fel! Démonokkal se futhatsz össze, a Margitsziget szakrális hely, a mi terepünk.

– A szigettel nincs is bajom – morogtam.

– Ha nem bírsz felkelni, küldök érted valakit.

Szó nélkül kinyomtam a telefont.

Az oldalamra fordultam, magamra húztam a fekete takarót, és a fejemet a párna alá dugtam. Így is hallottam a panelház ébredését: a fenti lakót, Gizi nénit, ahogy a macskákat etetve föl-alá járkál, és kopog a fapapucsában; a mellettem lakó Kareszt, akit mindig áthí-vok, ha hackelni kell egy démon gépét, és akit hangos rockzenével

ébreszt a marketinges anyja, aki már rég feladta, hogy épeszű mód-szerekkel neveljen kamaszt.

Kispest a kedvenc helyem volt. Szerettem ezeket a zajokat, szerettem emberek között lenni, és mégis személytelenül élni, köszönni az ócska, piros liftben, kiszedni a szórólapokat a postaládából, úgy téve, mintha levelem jöhetne, és sétálni a közeli parkban, megsimogatva egy-egy elszabadult kutyát.

Huzat támadt, ahogy a nyitott erkélyajtón át berepült egy angyal, hallottam a szárnyának összetéveszthetetlen suhogását, ahogy lefékezett. Ez is jó a panelházakban, a kutya sem veszi észre a légi forgalmat a tizediken. Azért sem dugtam ki a párna alól a fejem, hadd üvöltse ki előbb magát. Ha Metatron jött, és kiereszti a hangját, akkor újra üvegeztethetek, mert betörik minden ajtó és ablak.

Ám csönd volt. Az angyal nem üvöltött, és a lábamnál fogva sem rángatott ki, hogy a falhoz passzírozzon, ahogy Azael tenné a maga közvetlen stílusában.

Az a furcsa, tiszta fű- és természetillat, ami jellemzi őket, beszivárgott a párna alá. A lény nagyon is itt volt, de nagyon is hallgalt. Várt.

Legalább egy perc telt el; a falon lévő óra másodpercmutatója halk ketyegéssel haladt előre, és ő még mindig nem moccant. Nem éreztem hideg, hajnali levegőt se a lábszáramon, ami furcsa volt. Az angyalok mindig elfelejtik becsukni az ablakot.

A türelem sosem tartozott az érényeim közé. Kikászálódtam a párna alól, és felültem. A vállamról lehullt a fekete selyemtakaró, mire az angyal zavartan lehajtotta a fejét, napfényszőke, hullámos haja aranyló áradásként borult szép arcára. Ha lenne az angyaloknak nemük, ő biztosan egy fiatal lány lenne.

– Harahel – nyögtem zavartan.

A tanulást és a könyvtárakat védelmező angyal a leghalkabb, legkecsesebb lény volt, akit valaha láttam. Most az ország utolsó katolikus lánykollégiumában vigyázott az apácákra és a lányokra. Ha kísértés érte őket, olyan fajsúlyú trükköket vetett be, hogy lelökte a polcra a Bibliát, mire az kinyílt valami helyzetre illő résznél, így a kiscsajok nem szöktek ki a koleszból egy kis délutáni csókolózásra.

– Szia – lehelte Harahel, de nem nézett fel, hanem feszengve a ruháját kezdte babrálni. Már edzőruhában volt, ami egy bő, fehér nadrág és egy ugyancsak bő ing volt.

Sushi túl jól ismert, tudta, ki az egyetlen, aki előttérés nélkül is felöltözöm. Valahogy állandóan zavarban volt tőlem ez az angyal, és ettől én is állati kínosan éreztem magam mellette.

Azonnal az ágy mellé dobott farmerem után kotorásztam, és gyorsan belecsusszantam. Kiesett belőle a tegnapi zöld zoknim. Felvettem a földről, megszagoltam, és úgy döntöttem, Gabrielnek jó lesz ez is, így felhúztam. Aztán a pólómat kerestem, de sehol nem láttam. A beépített szekrényhez léptem, és elővettem egy fekete Marilyn Manson-os felsőt.

– Megtennéd, hogy nem abban jössz? – szólt halkán Harahel. Szőke haja alól kivillant az óceánokat idéző kék szempár. – Inkább valami fehér kéne. És a farmer sem túl kényelmes viselet edzéshez.

– Levegylem? – kérdeztem ingerülten. De azért visszadobtam a polcra a mansonos pólót, és kivettem egy ujjatlan fehérét.

Nem felelt. Nagy, ártatlan, kék babaszemével csak nézett. Előbb a vállizmomra rebbent a tekintete, majd a hasamon kirajzolódó kockákra siklott. Villámgyorsan magamra húztam a pólót.

Ez a kor nem az én korom, az tuti. Mióta a férfitest szexuális objektum, azóta állandóan pucérnak érzem magam, amikor egy nő a

metrón megnézi a fenekemet vagy a mellkasomat. Most meg már egy őrangyal is kezdi... Oké, értem, hogy egyenjogúság van, és ha én bámulhatok női hátsót, akkor a nők is az enyémet, de ez akkor is frusztráló.

Kimentem az előszobába, és felhúztam a cipőt. Egy pillanatra bele-néztem a tükörbe, azon tűnődve, kezdjek-e bármit is a hajammal, a nullás gépen kívül, végül fogtam egy erősebb fekete gumit, és ösz-szefogtam a tincseket. Felkaptam a bőrkabátot is. Nem vagyok fázós, egy nyári hajnal meg se kottyán, de ebben tartottam minden cuccom. Zsebre vágtam a mobilt, és ellenőriztem, hogy megvan-e a tárcám, a szentelt töröm és pisztolyom, majd visszamentem az angyalhoz.

Harahel már az ablaknál állt, és tűnődve figyelte az ébredező vá-rost. Az utcai lámpákat még nem kapcsolták le, de a hajnali szürkü-let már oszlani kezdett, a nap karimája gyengén átsült tükörtojás-ként megjelent a látóhatáron.

Reggelizni kéne, gondoltam.

– Fogmosás? – kérdezte Harahel.

– A leheletem önvédelmi fegyver – közöltem ellenségesen. Csak zavaromban felejtettem el, de már kínosnak éreztem volna vissza-fordulni.

Türelmesen mosolygott. Jelentősegteljesen várt.

Fintorogtam egyet, majd befordultam a fürdőbe. Megmostam a fogam, szegény Gabriel nehogy rosszul érezze magát, amikor a ké-pembe üvölt, kiszakítva a dobhártyámat. Azt hiszem, a mai napi jó-cselekedetet ezzel letudtam.

Ahogy kijöttem a fürdőből, Harahel elmosolyodott, és az arcán megjelentek azok a kis gödröcskék, amiket a középkori freskókon is látni. Felvettem az éjjeliszekrényről a bőrből készült, fekete torok-pántomat, amire Michael arkangyal ezüstszínű hajszálaival ógörög

áldást hímeztek. A nyakamba kapcsoltam, ez tett láthatatlanná az emberek előtt.

– Hogy akarod, Harahel?

Ösztönösen bukott ki a kérdés, pedig nem is akartam kétértelmű lenni. Féloldalasan elmosolyodtam, magamon is röhögve. Biztos ez a feszengős légkör hatott így rám.

Zavartan rebbent a szeme. Megcsillant valami kíváncsiság benne, amitől viszont én jöttem zavarba.

– Mármost a repülést. Az övemnél fogsz, vagy a nyakamnál lógatsz?

– Így szoktak vinni a többiek? – kérdezte mélységesen megdöbbenve. – Ez felháborító!

Közelebb lépett, és átolelt, a testünk összesimult. Aranyló haja a nyakamat csiklandozta, a mellkasa az enyémhez ért, keskeny, hosszú karja erősen ölelte a derekamat.

Nyeltem egyet, közelről még bódítóbb illata volt; mintha ezer fű és bokor között apró pici ibolyák és gyöngyvirágok lapulnának, finoman, ártatlanul.

Harahel szégyenlősen elfordította az arcát, bal kezével kinyitotta az erkélyajtót, és felrepült velem.

Nyugodtan megtehetette, ilyenkor alszanak a gyerekek. A kisvakarcsok még a valóságot látják, aztán megtanulnak beszélni, sőt hazudni, és egy-két év alatt átalakul az agyuk, elvesztik az igazi látást.

Ahogy repültünk, raszta hajamba hullámos aranyszálakat szőtt a hideg reggeli szél. Harahel a szürke panelházak között cikázott, alacsonyan szállt, nehogy a démonok bemérjék. Hátán a gyönyörű szárnyak a csapásoktól alakot váltottak, ezüstsínű energiacsóvá váltak. Lenyűgöző és félelmetes volt mindez, olyan erők játéka,

amiért a részecskefizikusok a fél lelkeket eladnák. Ami azt illeti, páran el is adták, azért van már atombombánk.

A gondolat kijózanított, és kitisztította az agyamat. A testéből áradó illat és az intim közelség ellenére is visszatért az egyszerű, józan, cinikus énem, amit számtalan démonvadászat edzett meg.

– A Nyugatinál menjünk le a metróba! – mondtam aggódva. – A Duna felett nyílt terep van, simán lelőnek minket.

– Ne félj! Olvastam egy trükköt az egyik Vörös pöttyös könyvben.

Értetlenül meredtem rá. Beletelt pár másodpercbe, mire eszembe jutott, valamilyen könyvsorozatról beszél, de ekkor már késő volt. Kecsesen a széles, zölden hömpölygő folyó fölé libbent.

A rakparton csövező démonok és sötét nefilimek azonnal kiszúrtak minket. Az első tűzgolyó elsuhant mellettünk.

Azonnal a zsebemhez kaptam, és kirántottam a pisztolyt, nem mintha sokat érne ilyen távolságból.

Ekkor Harahel, ez a több ezer éves, művelt könyvtárvédő olyat tett, amit angyal még soha.

Száját a számra tapasztotta, és lehunyta a szemét, úgy suhant tovább.

Míg az én szemem döbbeneten fennakadt. Napfényszínű haja, amit eddig a szél ezerfelé fújt, most lágyan hullámozott, és éreztem, a testembe áramló energiák miatt az én hajam felemelkedik, összesodort fekete tincseim önálló életre kelnek, becsusszannak az övéi köré. Mint két összetapadt dobócsillag, egy arany és egy koszos fekete, úgy festhettünk.

Szája bódító íze mindent betöltött. A kezemből kihullott a fegyver, lehunytam a szemem, és beleolvadtam a csókjába.

Azaz csak olvadtam volna, mert kis zökkenéssel földet értünk, és ő elengedett. Megszédültem, ahogy a karját elvette, és kis híján orra buktam. Döbbsen kinyitottam a szememet.

– Tudtam, hogy beválik. Szerintem megleptük őket. Ugye milyen békés megoldás? – kérdezte teljesen ártatlanul, visszanézve a folyót rejtő fák felé.

Én viszont az ellenkező irányba néztem, a margitszigeti tiszásra, aminek a szélén éppen álltunk.

Szemben velem nyolcvan fehér ruhás nefilim és harminc angyal. Elhűlve bámultak, belefagyva abba a tajcsimozdulatba, ahol tartottak. Gabriel hosszú, ébenfekete haja hiába volt összefogva, a rövidebb szálak égnek meredtek.

Aztán az arcok eltorzultak, és a megrökönyödést egy pillanat alatt felváltotta a düh.

– Vigyázz! – Ellöktem Harahelt, ahogy egy férfi ösztönből védi a tűzvonalba került nőt.

– Te nyomorult kis...! – üvöltötte Gabriel. Hangja erejétől felrobbantak az utcai lámpák, meghajoltak a bokrok, és gyökerestül kifordultak a fák. A fegyveréhez kapott, de az edzéshez letette, így a szárnyába markolt, kitépett egy marék tollat, és hozzám vágta.

Hatalmas angyaltollakat. Amivel életre kelthetők a holtak, vagy épp végleg nemlétre ítéltetők a démonok...

Ha csak egy toll is megkarcol... Az ereimben megfagyott a vér. Lángoló csíkként suhantak felém.

Ám ekkor Harahel elém ugrott, kitéarta szárnyát, és karjával átölelt.

Megpróbált felszállni, megmenteni, ám a tollak eltalálták. Arca eltorzult a fájdalomtól, ahogy a testébe fúródtak. A lángoló csíkok élesen az ő gyönyörű, hófehér szárnyába, kecses nyakába, porcelán

szépségű vállába hatoltak. A kék szem fennakadt, de az angyal így is tett még két szárnycsapást.

A partig jutottunk, és belezuhantunk a vízbe.

A hideg ár azonnal elragadott, a szemembe-számba koszos víz tödult. Harahel karja lehanyatlott. Megragadtam az eszméletlen testét, hogy ne veszítsem el. A folyó ereje hatalmas volt, el akarta sodorni, de az angyalok könnyebbek a víznél. Nekem is sikerült köhögve a felszínére bukkannom.

Azonnal meg is bántam.

Fölöttünk iszonyatos döndülésekkel összecsapott a démoni és angyali sereg. A pirkadó égbolt elsötétedett, éles reccsenések, viharos dörgések hallatszottak. A szememet elvakították a villámok, a fényük késként hasított a retinámba. Tudtam, a parton a korán kelő felnőttek tájfunerősségű szelet, hatalmas, tomboló vihart látnak, csak a hatásokat érzik, míg a kicsik rettegve bújnak a takaró alá.

Vörös villanás, és egy tűzgolyó mellettünk ért vízbe. Valamelyik démon meglátott minket.

Megragadtam Harahel testét, és iszonyú erővel próbáltam a mélybe húzni. De mintha az eget akarnám lerántani, könnyű, légies teste a víz felszínén maradt, védtelenül, kiterülve. Hófehér ruhája, csapzott szárnyai és aranyló haja élő céltáblává tették.

Mindkettőnket azzá tettek. A gyomrom összeszorult.

Ott kellett volna hagynom, és menekülni. Minden épeszű nefilim ezt tette volna.

Odafönt az egyik angyal pusztá kézzel kapta oldalba a démont, hogy minket mentsen.

Itt kéne hagynom. De férfi voltam, ő pedig... eh, fene tudja, mi! Kiköptem a számból a vizet, és kiszedtem a hajamból a gumit.

Megragadtam a dús szőke haját, megcsavartam, és az így összesodort tincseket a gumival a bokámhoz rögzítettem.

Az egyetlen esélyünk, ha kijutok a partra, és védhető zugot találok, valami épületet, raktárt, bármit...

Mint az örült, úgy úsztam, harcolva a hullámmzó hideg árral. Váلام, hátam sajgott, ahogy a víz néha a mélybe rántott, és nekem újra és újra a felszínre kellett küzdenem magam. Az angyal mint könnyű papírhajó lebegett utánam.

Egyszerre figyeltem az eget és a partot, kerestem azt a pontot, ahol a legjobb kiérnünk.

Az egyik angyal záport támasztott, elmosta a látóhatárt, hogy segítsen. Magamban szitkozódtam, nem sejthette, hogy épp most vettem el az utolsó esélyünket.

Már mindegy volt, partot értem, letéptem a gumit, és kiráncigáltam Harahelt is. Az ijedség abroncsa szorította a szívemet, ahogy a testét kiemeltem, nem tudtam, hogy eszméletlen-e vagy halott. Vállamra kaptam, és rohantam.

Megpillantottam a szennyvízcsoveket, az átmérőjük egy méter volt. Az egyikből vastag sugárban folyt a víz, de a másik belül száraznak festett. A démonok a csatornarendszerekben laktak, épp ezért eszükbe se jut majd, hogy itt keressenek. A csőből nem jött víz, vagyis ha szerencsém van, le van vágva a fő rendszeről. Belebújtam, és hason kúsztam benne, csótányokba tenyereltem, szétfröccsentek a kezem alatt, miközben az angyalt óvón a hátamon vittem. Pár patkány a fejemre ugrott és kirohant, az egyik előtte megharapta a karmomat. Nem törődtem velük, kúsztam, vittem ezt a szelíd, bolond, örült angyalt.

Nagyjából tíz métert haladtam, amikor kiöblösödött a cső. Semmit sem láttam, vaksötét volt, de mikor felnyúltam, már nem ütköztem

betonba. Óvatosan kicsúsztam Harahel alól. Egyik kezemmel a fejét tartottam, ne érjen le a mocsokba, a másikkal felfelé tapogatóztam. Aztán hallgatóztam, végül a huzatot figyeltem, van-e másik kijárat. Nem volt légmozgás.

A zsebembe nyúltam, és kivettem a mobilt. Bekapcsoltam a kijelzőt, de úgy tűnt, a vízhatlanság nem vonatkozott folyókra, a gyenge fény felvillant, majd kihunyott.

Ennyi is elég volt, hogy felmérjem a helyet. A cső valami földmozgás során megsérülhetett, mert a végét omlás borította, a betonnal kevert kőtörmelék teljesen elzárta a szennyvíz útját. Valószínűleg a munkásoknak egyszerűbb volt egy új csövet letenni mellé, mint a régit kiásni, és kiemelve kicserélni. Ahol álltunk, azért volt magasabb rész, mert felfelé is vezetett egy tisztítónyílás, ám ez le volt zárva.

Óvatosan a falnak döntöttem Harahelt. Nem tudtam, hogy életben van-e. Nem lélegzett, nem volt pulzusa, de egy angyalnál az lett volna a meglepő, ha van.

Megsimogattam az arcát. Aztán a nyakára csúszott a kezem, a sötétben megpróbáltam kitapintani a sebet, de nem találtam kiálló dolgot, sem bármi furcsát. Talán csak a bőr volt különös a kezem alatt, valahogy... más. Nem tudtam volna megfogalmazni, miben más. A kezem lejjebb siklott, és ő megmoccan. Apró mozdulat volt, de elvörösödtem, és megálltam.

– Harahel, ébredj!

Gyöngéden megráztam a vállát, de nem sikerült felkeltenem.

A teste helyett a szárnyakhoz nyúltam, és végigtapogattam őket. Nem lettek vizesek, a nedvesség lepergett róluk. Ezeken se találtam szúrt sebet, kiálló idegen testet, de valahogy a bársonyos alsótollak és a kemény, késéles fedőtollak egyes helyeken olyan... porosak voltak. Nem értettem.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A sötétben megvakartam a fejem, és elővettem a törst. Elmásztam félútig, és a betonba ógörög áldást karcoltam, közben a kinti villanásokat figyeltem. Hosszú ideig dolgoztam, hogy démon ne mászhasson be, és tűzgolyó se süssön ropogóssá. Bár egy emberi gránát ellen ez nem védett, de hát a világ nem tökéletes.

Reggel nyolc körül jártunk, mire a harc odakint véget ért. Évek óta a legnagyobb nyílt közép-európai csata lehetett. Ráadásul egy fővárosban, emberek közelében.

És mindez miattam. Gabriel kinyír, ha túlélem.

Visszamentem az őrült könyvtáros angyalkához, leültem mellé, és a fejét aggódva a vállamra tettem. Alig ismertem őt. Mi volt ez az egész?

A villanások egy idő után megszűntek, aztán a vihar sötétsége is elvonult.

A reggeli napfény bekúszott a cső elejébe, és én először észre se vettem az iszonyatot. Az angyal gyönyörű arcát figyeltem, és jókora késéssel láttam meg a sötét foltot a nyakán.

Mint gyerekkoromban a pestistől megfeketedett testek, olyan volt a bőre. Tenyérnyi, kerek folt minden találat helyén. Óvatosan hozzáértem a fekete bőrhöz. Porzott a kezem alatt, mint valami régi könyv, ami érintésre szétesik, és csak homok marad utána. Elszorult a torokom.

– Harahel, ébredj! Harahel!

Nem felelt. De ahogy elhúzódtam, és a vállam már nem tartotta, nem azonnal bicsaklott le a feje.

– Harahel?

Semmi válasz. Közelebb hajoltam, és orrom az arcának nyomtam. Megsimogattam vele.

